București, 7 Iulie 1945

Dragă Tanți,

Am terminat cu examenele! Fiindu-mi limpezite vederile din partea aceasta, ochii ar trebui să-mi cadă acum pe altceva. S'ar cuveni să privesc spre senin și spre departe.

Dar de ce mi-i gura amară și sufletul sec, de parcă toate resorturile stau gata să-și încetinească mișcarea?... De ce mi-s mâinile ostenite și gândul greu de nu-l pot urni?...

Așa-s de fierbinți prietele trotuarului! Așa-i un aer de înăcrit!...

Vreau să sbor și mi-s aripile de plumb, cu toate că nimic nu mă mai ține aici. Redacția va rămâne Criticului. Celelalte socoteli sunt încheiate toate. Totdeauna m'am pornit cu greu. Dar trebuie să plec. Și voiu pleca în cel mult zece zile.

/.

Trebuie să-mi regenerez puterile, că nici a scrie nu mai pot așa cum vreau. Nici ideile nu se adună laolaltă așa cum știu eu că-mi place. Nu mai departe de azi am încercat de trei ori să-ți scriu și după ce ajungeam cam pe la jumătate îmi răsărea îndoiala că judec strâmb. Intr'una adusesem vorba despre acele clipe, destul de rare din viața noastră, când se îmbină extaticul cu realul și ne simțim cu desăvârșire fericiți. Nu merg cu destăinuirile mai departe că n'aș mai vrea să rup și cea de a patra încercare de a-ți scrie. Pân'aici e bun: n'am spus nimica extraordinar... Dar parcă am a-ți spune ceva?... Bine, să zic că n'am a-ți spune lucruri mari, dece îmi pare searbătă atunci fiecare scrisoare pe care ți-o trimit și de ce nutresc ideea mereu de a scrie alta, tot alta, în care ... în care ce?... în care să fie un lucru mare!?...

Acestor întrebări nu le găsesc nici un răspuns...

Multă sănătate,

Lice